

Sygn. akt I C 569/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	st. sekr sąd. Justyna Wieteska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. przeciwko R. K.

o zapłatę kwoty 117.346,84 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. na rzecz pozwanego R. K. kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 569/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lutego 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny z siedzibą w K. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, by pozwany R. K. zapłacił z weksla powodowi kwotę 117.346,84 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania nakazu zapłaty, a w razie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniósł o utrzymanie w całości w mocy nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00 zł. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 11 lipca 2014 roku powód nabył od (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego w kwocie 109.535,09 zł. Wierzytelności ta powstała w związku z udzieleniem mu przez zbywcę wierzytelności kredytu w kwocie 100.000,00 zł na podstawie umowy kredytu z dnia 24 lipca 2008 roku nr 38/206-114-/2008. Pozwany w części nie spłacił tego zobowiązania. W związku z powyższym powstała zaległość, której wartość w dniu przelewu wierzytelności tj. 11.07. (...) wyniosła 109.535,09 zł. W dniu 1 października 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty informując jednocześnie, iż zgodnie z treścią deklaracji wekslowej z dnia 24 lipca 2008 roku uzupełnił ten weksel przedstawiając go jednocześnie pozwanemu do wykupu. Kwota o jaką weksel został uzupełniony obejmuje kwotę wierzytelności nabytej przez powoda powiększoną o odsetki ustawowe naliczone od zaległego kapitału od dnia

cesji wierzytelności tj. od 11 lipca 2004 roku do dnia płatności weksla tj. 11 października 2015 roku. Pozwany nie dokonał zapłaty żądanej kwoty (k. 2).

Sprawa zarządzeniem z dnia 16 marca 2016 roku skierowana została na rozprawę wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (k. 60).

Na rozprawie w dniu 23 maja 2016 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.217,00 zł. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Wskazał, iż roszczenie jest przedawnione, gdyż przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego uniemożliwia skuteczne wypełnienie weksla in blanco i dochodzenie roszczeń z weksla. Wskazał, iż to, że weksel został uzupełniony już po dokonaniu cesji wynika z treści pozwu i umowy cesji wierzytelności. Termin przedawnienia roszczenia podstawowego należy liczyć od daty wypowiedzenia umowy kredytowej. Z rubryki 17 załącznika nr 1 do aneksu umowy wynika, że data wymagalności należności to 25.05.2010r. Zgodnie z porozumieniem wekslowym uprawnionym do wypełnienia weksla jest bank (...), a przedmiotem cesji był weksel in blanco, a zatem weksel wypełnił powód (k. 68 - 69).

W piśmie procesowym z dnia 14 czerwca 2016 roku powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i zaprzeczył wszystkim twierdzeniom pozwanego. W uzasadnieniu wskazał, iż zarzuty pozwanego są bezzasadne. Podniósł, iż ciężar dowodu w zakresie tego, iż weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym spoczywa na dłużniku. Wskazał, iż uprawnienie do uzupełnienia weksla in blanco ma charakter majątkowy i jest przenośne. Należy do kategorii praw kształtujących. W razie wątpliwości wystawca upoważnia do uzupełnienia weksla nie tylko remitenta, ale także dalszego nabywcę. Ograniczenie dopuszczalności przenoszenia tego uprawnienia wymaga wyraźnego zastrzeżenia umownego. W niniejszej sprawie takiego zastrzeżenia nie ma. Podniósł nadto, iż to pozwany winien udowodnić okoliczność wypowiedzenia umowy. A w tym zakresie nie przedłożył żadnych dowodów. Tymczasem zgodnie z zawartą umową kredyt miał być spłacony w 60 ratach do dnia 29 lipca 2013 roku. A zatem od tego dnia należy liczyć termin przedawnienia. W związku z powyższym roszczenie nie jest przedawnione (k. 75 - 77).

Pozwany podtrzymał również swoje dotychczasowe stanowisko podnosząc, iż umowa kredytu została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 25 maja 2010 roku, a zatem w związku z tym, iż termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata, roszczenie przedawniło się z dnia 26 maja 2013 roku (k. 87 - 89).

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2008 roku R. K. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. umowę nr (...) kredytu gotówkowego A.. Zgodnie z tą umową bank udzielił kredytobiorcy kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne w kwocie 100.000,00 zł na okres do dnia 29 lipca 2013 roku. Kredyt ten miał zostać spłacony w 60 ratach miesięcznych liczonych według formuły anuitetowej wraz z zastrzeżonymi w umowie odsetkami kapitałowymi (§ 8). Zabezpieczeniem spłaty tego kredytu był m.in. weksel in blanco kredytobiorcy (§13). W umowie zastrzeżono również uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Termin wypowiedzenia ustalono na 30 dni (§16) (umowa kredytu - k. 52 - 53, plan spłaty - k. 54).

Zgodnie z deklaracją wekslową podpisaną przez pozwanego w dniu 24 lipca 2008 roku złożył on do dyspozycji Banku weksel własny niezupełny (in blanco) opatrzony klauzulą nie na zlecenie, przez niego wystawiony. Zgodnie z zapisem tejże deklaracji (...) S.A. miał prawo wypełnić ten weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu wobec (...) S.A. z tego tytułu łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając go listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru na wskazany w deklaracji adres najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności (deklaracja wekslowa - k. 50).

Pismem z dnia 02 kwietnia 2010 roku (...) S.A. poinformował R. K., iż stwierdzono niedopłatę z tytułu zawarcia w/w umowy kredytu. W związku z powyższym został on wezwany do wpłacenia zaległej należności w terminie 7 dni od dnia

otrzymania zawiadomienia. Wierzyciel wskazał, iż na dzień 31 marca 2010 roku wymagalne zadłużenie pozwanego wynosi kwotę 4.129,33 zł. W przypadku niedokonania tejże wpłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego pisma (...) S.A. wraz z upływem tego terminu niniejszym wypowiada umowę kredytu. Termin wypowiedzenia wynosi 30 dni, a wypowiedzenie oznacza obowiązek zapłaty jednorazowej całej kwoty kredytu wraz z należnymi odsetkami, opłatami, upomnieniami i innymi kosztami. Wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy na dzień sporządzenia tego pisma wynosiła łącznie kwotę 765.670,61 zł (kopia wypowiedzenia - k. 90 - 91).

Skutek w postaci wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytowej nastąpił z dniem 24 maja 2010 roku (pismo (...) S.A. z dn. 08.07.2016r - k. 83).

W dniu 04 lipca 2014 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w W., jako sprzedawcą, a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Z. z siedzibą w W., jako nabywcą, zgodnie z którą to Bank sprzedał nabywcy na warunkach określonych w tej umowie wierzytelności wymienione w załączniku do tej umowy wraz z wszelkimi ich zabezpieczeniami oraz wszelkimi innymi prawami z wierzytelnościami i zabezpieczeniami związanymi, w tym w szczególności roszczeniami o zaległe odsetki, koszty i kary. Jedną z wierzytelności objętych tą umową była wierzytelność przysługująca wierzycielowi wobec R. K. z tytułu przedmiotowej umowy kredytowej. Zgodnie z oświadczeniem sprzedawcy wierzytelność ta była wymagalna od dnia 25 maja 2010 roku i wynosiła 109.535,09 zł (umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami - k. 9 - 48).

W dniu 18 grudnia 2014 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w W., a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., została zawarta umowa o przelew wierzytelności wekslowej zgodnie z którą Bank scedował na rzecz powoda swoją wierzytelność wekslową wobec pozwanego. Zgodnie z oświadczeniem sprzedawcy w dacie przelewu weksel in blanco będący przedmiotem cesji pozostawał wekslem niezupełnym. Przedmiotową umową Bank przelał na Fundusz uprawnienie do uzupełnienia przedmiotowego weksla in blanco oraz wierzytelność, która na skutek uzupełnienia tego weksla powstanie (umowa przelewu wierzytelności wekslowej - k. 51).

Po nabyciu przedmiotowych wierzytelności powód uzupełnił weksel złożony przez pozwanego datą płatności 11 października 2015 roku oraz kwotą 117.346,84 i pismem z dnia 01 października 2015 roku wezwał go do wykupu weksla w terminie w nim oznaczonym (weksel - k. 49, wezwanie do wykupu weksla - k. 55, potwierdzenie odbioru - k. 56).

Pozwany nie uiszczył kwoty żądanej przez powoda (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty oraz ich kopie i odpisy. W dużej części był on bezsporny tj. co do daty zawarcia umowy przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym, kwestii wystawienia weksla, kwestii przeniesienia wierzytelności wynikającej z tej umowy oraz weksla, co do uzupełnienia tego weksla przez powoda. Sporna w zasadzie, poza oceną prawną, była jedna okoliczność tj. skuteczność i data wypowiedzenia umowy kredytowej, której zabezpieczeniem był weksel przedłożony przez powoda. Zgodnie z regułami rozkładu ciężaru dowodowego to pozwany był obowiązany okoliczność tę udowodnić. Pozwany wskazał, iż wypowiedzenie umowy nastąpiło ze skutkiem na dzień 24 maja 2010 roku. Na dowód powyższego przedłożył przesłaną mu przez (...) S.A. kopię wezwania do zapłaty i wypowiedzenia z dnia 02 kwietnia 2010 roku (k. 90 - 91). W kopii tego dokumentu zawarte jest oświadczenie (...) S.A. o wypowiedzeniu umowy kredytowej z dnia 24 lipca 2008 roku. Oczywiście jest to wypowiedzenie zastrzeżone warunkiem zawieszającym, bowiem miało ono nastąpić dopiero na skutek niespłacenia przez pozwanego wierzytelności na rzecz banku w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego wypowiedzenia. Powód podniósł, iż samo przedłożenie tego oświadczenia nie jest jeszcze dowodem na to, iż wypowiedzenie nastąpiło, bowiem mógł nie zostać spełniony warunek określony w tym wypowiedzeniu i umowa mogła być dalej kontynuowana. Jednakże ciężar udowodnienia tej okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego spoczywa na powodzie, skoro z twierdzenia tego wywodzi on skutki prawne w postaci bezskuteczności tego wypowiedzenia. Powód wskazując na powyższe nie przedstawił żadnych dowodów w tym zakresie, a nawet nie zgłosił twierdzenia, iż pozwany dokonał jakiejś wpłaty, kiedy i w jakiej kwocie. Dowód ten nie wskazuje jednakże, jak słusznie wskazuje to powód daty wywołania skutku prawnego tego oświadczenia. Jednakże data ta wynika z dokumentu przedłożonego

Sądowi na wniosek pozwanego przez (...) S.A. tj. pisma banku z dnia 08 lipca 2016 roku (k. 83). Zgodnie z treścią tego pisma przedmiotowa umowa została wypowiedziana 24 maja 2010 roku. Data 25 maja 2010 roku pojawia się z kolei w załączniku do umowy cesji wierzytelności (k. 46 - 47), jako data wymagalności roszczenia cedenta wobec pozwanego. Dokumenty te są co prawda dokumentami prywatnymi, są one bowiem oświadczeniami pierwotnego wierzyciela. Jednakże z dowodów tych jednoznacznie wynika, iż przedmiotowa umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 24 maja 2010 roku. Powyższe koresponduje również z datą samego oświadczenia o wypowiedzeniu (02 kwietnia 2010 roku), skoro minimalny czas jaki musiał nastąpić od daty wysłania tego oświadczenia do daty wywołania skutków to 37 dni. Jeżeli doliczymy do tego czas obiegu korespondencji to termin 24 maja 2010 roku, a zatem termin odległy o 52 dni od daty sporządzenia przedmiotowego pisma jest jak najbardziej terminem realnym. Powód z wyjątkiem przeczenia tym twierdzeniom i dowodom nie przedstawił żadnych własnych twierdzeń i dowodów, a był do tego zobowiązany postanowieniem Sądu z dnia 23 maja 2016 roku (k. 69). W odpowiedzi wskazał, iż nie posiada oświadczenia o wypowiedzeniu umowy (k. 75), a tymczasem z informacji wierzyciela pierwotnego wynika, iż pełna dokumentacja przedmiotowej umowy kredytowej w związku ze zbyciem wierzytelności z niej wynikającej została przekazana właśnie powodowi (k. 83).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości, jako bezzasadne.

Pozwany w sprawie niniejszej nie negował samego faktu wystawienia weksła przedstawionego przez powoda. Zgłosił przeciwko niemu zarzut wypełnienia go niezgodnie z deklaracją wekslową podnosząc po pierwsze, iż roszczenie wierzyciela pierwotnego, wynikające ze stosunku podstawowego, który zabezpieczał weksel, przedawniło się przed wypełnieniem tego weksła przez powoda, a po drugie, iż zgodnie z deklaracją wekslową jedynym podmiotem uprawnionym do uzupełnienia weksła in blanco w tym przypadku był (...) S.A. w W..

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zgłoszonego zarzutu uzupełnienia weksła niezgodnie z porozumieniem wekslowym z uwagi na przedawnienie roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego. Pogląd, że pozwany może bronić się przed powództwem z weksła zarzutem uzupełnienia weksła in blanco po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, znajduje potwierdzenie w orzecznictwie. Problematyki tej dotyczyły w szczególności wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 1971 r., II CR 277/71 (OSP 1971 r., nr 7-8, poz. 139, z dnia 23 lipca 2004 r., III CK 203/03 (nie publ.), z dnia 9 września 2004 r., II CK 499/03 (Glosa 2005, nr 4, s. 38), z dnia 19 listopada 2004 r., V CK 228/04 (OSP 2005, nr 11, poz. 130), z dnia 9 grudnia 2004 r., II CK 170/04 (nie publ.), z dnia 30 listopada 2005 r., III CK 274/05 (nie publ.), z dnia 15 lutego 2006 r., IV CSK 15/05 (nie publ.), z dnia 14 lipca 2006 r., II CSK 75/06 (nie publ.), z dnia 19 października 2006 r., V CSK 205/06 (nie publ.), z dnia 19 grudnia 2007 r., V CSK 323/07 (nie publ.), z dnia z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 522/07 (nie publ.), z dnia 15 maja 2008 r., I CSK 548/07 (nie publ.) i z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 616/09 (nie publ.). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy rozważał, czy uzupełnienie weksła in blanco wręczonego w celu zabezpieczenia roszczenia, dokonane po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, mieści się w granicach upoważnienia do wypełnienia weksła. Zajmował przy tym w zasadzie jednolite stanowisko, że treścią upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco jest objęte jedynie uzupełnienie weksła przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Przyjmował, że także w sytuacjach, w których zastrzeżono, iż wręczony weksel in blanco może być uzupełniony w każdym czasie, chodzi jedynie o dowolną chwilę przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W konsekwencji, osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco - w razie uzupełnienia tego weksła po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu - może powoływać się, że nie jest zobowiązana wekslowo (art. 10 Pr. weksl.). Wśród argumentów przemawiających za takim rozstrzygnięciem Sąd Najwyższy wskazywał przede wszystkim wzgląd na potrzebę ochrony dłużnika przed zobowiązaniem bezterminowym (art. 365¹ k.c.) i wyjątkowo wysokie ryzyko, jakie stwarza dla niego weksel in blanco. Podkreślał, że w związku z tym szczególnego znaczenia nabierają czasowe ograniczenia możliwości uzupełnienia weksła oraz że ścisła więź między mającym wynikać z weksła in blanco zobowiązaniem wekslowym a roszczeniem podlegającym zabezpieczeniu przemawia za przyjęciem, iż weksel in blanco wręczony w celu zabezpieczenia roszczenia może być uzupełniony

jedynie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W świetle dyrektyw art. 65 k.c. - podkreślał Sąd Najwyższy - nawet zastrzeżenie, że weksel in blanco można wypełnić w każdym czasie, nie daje podstaw do całkowitego oderwania możliwej chwili jego wypełnienia od okresu, w którym roszczenia zabezpieczonego można dochodzić. Pogląd dopuszczający możliwość uzupełnienia weksla in blanco nawet w wiele lat po przedawnieniu zabezpieczonego roszczenia nie daje się pogodzić z przyjętym w art. 65 k.c. założeniem rozsądnego i celowego działania uczestników obrotu prawnego.

W ostatnim czasie pogląd ten został podtrzymany również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2015 roku sygn. akt IV CSK 131/15, w którym to wskazano, iż przedawnienie roszczenia wekslowego i ze stosunku podstawowego będą niezależnie od siebie, przy czym podstawę oceny przesłanek przedawnienia drugiego z nich stanowią przepisy kodeksu cywilnego, zaś pierwszego przepisy kodeksu cywilnego zmodyfikowane przez przepisy prawa wekslowego, które wprowadzają odmienne reguły dotyczące długości i początku biegu terminu przedawnienia oraz dopuszczalnych zarzutów dłużnika wekslowego. Wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu jest wypełnieniem niezgodnym z deklaracją wekslową i wystawca weksla (poręczyciel) może podnieść taki zarzut w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe wskazując, że z tego względu jego zobowiązanie wekslowe nie powstało. Utrwalony jest też pogląd, że przedawnienie praw z weksla in blanco nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia i dla odpowiedzialności wekslowej wystawcy weksla niepełnego (poręczyciela) wobec remitenta decydujące jest jego wypełnienie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, a nie przed wniesieniem pozwu. W razie oparcia bowiem powództwa na zobowiązaniu wekslowym, data wniesienia pozwu dla tej kwestii pozostaje bez znaczenia, bo stosunek podstawowy nie jest podstawą roszczenia. W sprawie niniejszej weksel został wypełniony po dniu 18 grudnia 2014 roku, albowiem, jak wynika z treści umowy o przelew wierzytelności wekslowej w tej dacie był on jeszcze wekslem niepełnym (k. 51). Przedmiotowa umowa kredytowa, jak zostało ustalone, wypowiedziana została ze skutkiem na dzień 24 maja 2010 roku. A zatem roszczenie o zwrot kwoty kredytu wraz z odsetkami i wszelkimi dalszymi opłatami stało się wymagalne z dniem 25 maja 2010 roku. W tym momencie przestał strony obowiązywać harmonogram spłat kredytu i ustalony wcześniej termin ostatecznej spłaty. (...) S.A. już w tej dacie mógł żądać od pozwanego spłaty pełnej kwoty świadczenia. Bez wątpliwości od tej daty zaczął również biec termin przedawnienia roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie banku, jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniało się z upływem trzech lat od daty wymagalności (art. 118 k.c.) - por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku sygn. akt II CK 113/02. Powód w toku trwania niniejszego procesu nie powołał się na żadne okoliczności przerywające bądź też zawieszające bieg tego terminu, a zatem termin ten upłynął w dniu 25 maja 2013 roku. W związku z powyższym roszczenie to było przedawnione jeszcze przed zawarciem przez powoda umowy przelewu i tym samym przed wypełnieniem przez niego weksla pozostawionego przez pozwanego. Skoro tak to zarzut pozwanego, iż weksel został wypełniony niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej, jak wskazano wyżej, jest w pełni zasadny. A skoro tak to powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Na marginesie wskazać należy, iż drugi ze zgłoszonych przez pozwanego zarzutów był bezzasadny. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 10 czerwca 2015 roku sygn. akt I ACa 47/15, co Sąd Okręgowy w pełni podziela, sytuacje, w których składający podpis na wekslu in blanco imiennie upoważnia odbiorcę tego weksla do uzupełnienia, są sytuacjami typowymi i w odniesieniu do nich przyjmuje się, że odbiorca weksla in blanco imiennie określony w upoważnieniu do uzupełnienia może przenieść weksel in blanco wraz z uprawnieniem do uzupełnienia w drodze przelewu, chyba że co innego wynika z treści upoważnienia do uzupełnienia. Z faktu zatem samego imiennego udzielenia odbiorcy weksla in blanco upoważnienia do uzupełnienia nie można wywodzić woli stron wyłączenia możliwości przeniesienia uprawnienia do uzupełnienia. W sprawie niniejszej nie było żadnego innego zastrzeżenia w upoważnieniu do uzupełnienia weksla, a zatem zarzut ten był chybiony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda i zasądając od niego na rzecz pozwanego kwotę 7.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem w kwocie 7.200,00 zł ustalone stosownie do § 6 pkt 7 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. 2013, nr. 461 z późn. zm.) stosowanego w sprawie niniejszej na zasadzie § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.